

[Valdemar Sørensen.]

almindeligt demokratisk Nederlag, hvis denne Bestemmelse var gaaet igennem.

Jeg takker meget for, at man i Udvalget er enedes om, at genindsætte de 6 m² og stryge Bestemmelsen om Dispensationer, saaledes at Bestemmelsen om Beboelseslejligheders Størrelse, baade med Hensyn til Rummenes Højde og Udstrækning, bliver virkelig grundlæggende for denne Lovgivning, og saaledes at der ikke til daglig Brug kan dispenseres herfra. Jeg ser nok, at ogsaa andre lige saa vigtige Bestemmelser falder ind under den Myndighed til Dispensation, som er givet den højtærede Indenrigsminister, men dette er et helt andet Forhold. Naar Bestemmelsen er formet, som den bliver gennem Ændringsforslaget, vil det simpelt hen sige, at den er en Grundlov for selve Indretningen af Beboelseslejligheder, som ikke kan tilsidesættes, medmindre ganske ekstraordinære Forhold foreligger.

Hvad angaar § 53, om Bygningsafstanden, er jeg ikke saa lykkelig, at jeg kan sige, at jeg i fuld Udstrækning forstaa, hvilke Virkninger denne Bestemmelse vil have. Den afløser jo den gamle almindelige Bestemmelse i Bygningslovgivningen om det ubebyggede Areal, og den erstatter den med den relative Bestemmelse, at i al Almindelighed skal Lysforholdene til Gaardsiden være lige saa gode som til Gadesiden. Men i de Bestemmelser om Dispensationer herfra, som er knyttet dertil, kan jeg ikke rigtig se, om selve Grundprincippet, Lysafstandenes Rigtighed, er omgærdet med den Omhyggelighed, som denne meget vigtige Bestemmelse kræver. Jeg vilde derfor sætte megen Pris paa, om den højtærede Indenrigsminister kunde berolige mig med, at hvad angaar Bestemmelserne om Lempelser, navnlig hvor det drejer sig om Bygningers Benyttelse til særlige Formaal, behøver jeg ikke at nære nogen Frygt for Virkningerne af Paragraffens Hovedbestemmelse.

Vi havde under Udvalgsarbejdet Lejlighed til at se, hvorledes man under tidligere københavnske Byggelove har manipuleret med Bestemmelsen om det ubebyggede Areal, saaledes at man mange Steder, regnet i Meter, har det Areal, man skal have, men Bygningerne er alligevel placeret saaledes, at det røver baade Sol og Lys fra de fleste af de Mennesker, der bor i disse tæt sammenbyggede Karreer. Noget lignende bør man ikke paa nogen mulig Maade risikere ved den nye Lov. Jeg tror heller ikke, man risikerer det, men jeg synes, at Forholdets Vigtighed fortjener en Bemærkning

om, at Lysafstanden saavel som Bestemmelsen om Beboelseslejlighedernes Størrelse er Grundbestemmelser i Loven, som for enhver Pris skal overholdes, naar der ikke foreligger Omstændigheder, der gør det helt ud forsvarligt at afvige derfra.

Jeg har dernæst nogle Bemærkninger til § 57 om Byggeattesternes Tidsbegrænsning. Jeg er, det skal jeg indrømme, med et Suk gaaet med til at udvide det Aaremaal, der er Tale om, fra 75 Aar til 100 Aar. Jeg synes, at de 75 Aar i og for sig havde været nok, men over for de Anskuelse, der kom til Orde fra andre Sider i Udvalget, har jeg bøjet mig, fordi jeg paa et andet, og for mig meget væsentlig Punkt, har faaet Medhold af det samlede Udvalg, nemlig angaaende de ældre Ejendomme.

Som enhver ved, har Princippet i de hidtil gældende københavnske Byggelove været det, at de kun gjaldt for de Ejendomme, der blev bygget under den Byggelov, der var Tale om, medens Ejendomme, som var bygget under tidligere Byggelove, til Trods for Stramninger i den nye Byggelov uantastet blev staaende. Paa denne Maade er det gaaet Aarene igennem. Bygningsloven af 1856 fredede de gamle faldefærdige Rønner i den gamle Fæstningsby; Bygningsloven af 1871 fredede de Synder, som Bygningsloven af 1856 havde begaaet — for Resten var Bygningsloven af 1871 endnu daarligere end Bygningsloven af 1856 —, og Loven af 1889 fredede de Synder, som Loven af 1856 og 1871 havde begaaet, og med det nye Forslag var paa samme Maade alle de ældre Bygninger fredede — det vil sige, at alle de Slumkvarterer, man paa Grund af dette Princip i Byggelovgivningen havde sparet op i København, kunde vedblivende bestaa.

Det forekommer mig at være ganske fornødsstridigt, at man i en Lovgivning indsætter en Bestemmelse om, at de nye moderne Ejendomme, der bygges under denne Lov, efter et vist Antal Aars Forløb skal kunne kræves bragt i Overensstemmelse med den til den Tid gældende Byggelovgivning, men at et saadant Krav ikke kan stilles til de ældre Ejendomme. Navnlig efter at den oprindelige Kondemneringsparagraf var taget ud af Kommunalbestyrelsens Forslag, forekommer det mig helt nødvendigt at faa de ældre Ejendomme ind under Bestemmelserne her, og jeg er meget taknemmelig for, at man i Udvalget er enedes om, at de ældre Ejendomme i saa Henseende skal dele Skæbne med de nye, saaledes at forstaa, at 100 Aar efter Lovens